

co je to
dominikan?

CO JE TO VLASTNĚ DOMINIKÁN?

Tak se mě ptal bystrý, asi čtrnáctiletý chlapec, s kterým jsem se setkal loni v Červeném Kostelci. Když mě prvně uviděl v bílém řeholním oděvu, tvářil se udiveně a zaslechl jsem, jak se ptá pana faráře, kdo jsem. Pan farář mu odpověděl, že jsem dominikán a zdálo se, že je chlapec s odpovědí spokojen. Druhý den však přišel za mnou a ptal se mě dále, co to je vlastně dominikán. Že prý si doma nad tím lámal hlavu a ani tatínek mu neuměl poradit.

Nemohl jsem mu za čtvrt hodiny všechno říci o našem řádě. . .

Tato příhoda mi připomněla, že náš řád není dosud u nás dosti znám. Přemýšlel jsem o tom ve vlaku cestou domů a usoudil jsem, že je třeba dát na tuto otázku odpověď důkladnější, a to všem, kteří se zajímají o dominikány, a hlavně těm, kteří by z Boží dobroty někdy mohli patřit k naší rodině. A tak jsme pro vás napsali knížечku, která vás chce seznámit s dominikány, s jejich životem a prací.

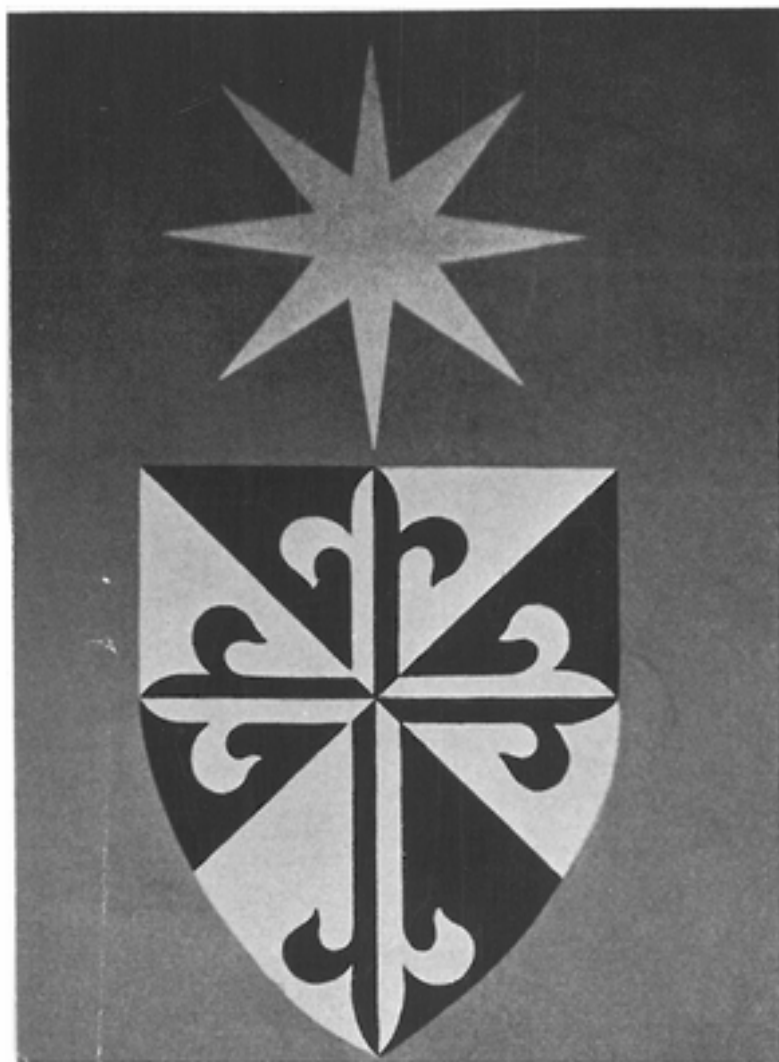
MUŽ S JASNOU MYSLÍ A HOŘÍCÍM SRDCEM.

Sedm století je dlouhá doba. Dávno, velmi dávno je tomu, co táhla Evropou vojska ctižádostivého císaře Fridricha Sicilského. Nesčetněkrát potom

ještě umíraly tisíce vojáků pro větrné zámky vojevůdců. Dnes z nich zbyla sotva troška popela a jen archivář se dovídá ze zažloutlých listin a análů o nadějích, které se zřítily a o osudech lidí, kteří utonuli v moři minulosti jako nepatrná kapka vody.

Stejně dávno procházel křížem krážem evropskými zeměmi svatý Dominik, muž s jasnou myslí a hořícím srdcem. Po celém světě se podnes obdivují jeho dílu a tisíce zasvěcují jeho myšlenkám své mládí, síly a celý život.

Svatý Dominik začal jako každý mladík, který toužil dostat se výš. Studoval proto všechny obory, které tehdy musil znát každý vzdělanec. Obsáhl skoro vše, co mohly tehdejší vědy dát. Jeho láska k vědě byla veliká. Ale ještě větší byla jeho láska k bližnímu. Jednou prodal své

knihy, jemu tak drahé, aby zachránil chudou rodinu z krajní bídy. Jindy se chtěl dokonce dát za druhého do otroctví. To tehdy, když viděl, jak otrokáři prodali plačící matce jediného syna.

Stal se knězem, a největší touhou jeho srdce bylo roznášet světlo národům, kteří byli dosud vzdáleni křesťanské víře. Bůh ovšem rozhodl jinak o jeho osudu. V té době řádily v jižní Francii všelijaké sekty; rozšiřovaly nepravdivé a nezdravé nauky, rozvracely společenský řád tehdejší Evropy a vytrhovaly prosté a důvěřivé věřící z mateřské péče svaté Církve.

Tehdy požádal papež svatého Dominika, aby kázal se svým biskupem Boží slovo v těch krajích... Když biskup umřel, ujal se Dominik sám vedení misie. Z lásky k duším, vykoupeným Kristovou krví, neznal odpočinku a celý jeho život byla jen modlitba, rozjímání a hlásání slova. Někteří horlivci chtěli sice odstraňovat zlo válkou, ale svatý Dominik s tím nesouhlasil. Chtěl zachraňovat duše po vzoru svého mistra Ježíše Krista vlídností, poučováním, příkladem vlastního života, plného odříkání a služby bližnímu. Protože byl neobyčejně vzdělán ve svatých naukách, mohl při veřejných výměnách názorů otevřeně usvědčovat odpůrce ze lži a z klamání lidu. Když oni viděli, že ho nemohou zdolat v otevřeném a poctivém boji, ukládali mu lstivě o život. Svatý Dominik se však smrti nebál. Měl čisté svědomí a nadto toužil umřít za Kristovu pravdu. To ovšem bludaře nejvíce přivádělo z míry...

Svatý Dominik viděl, že sám nestačí na tak rozsáhlou práci. K tomu že bude potřebí mnoha a mnoha spolupracovníků, aby svorně v semknutých řadách zápasili za vítězství Kristovy pravdy. Vzpomněl si na tehdejší řehole. Viděl však s lítostí, že mu mnoho pomoci nemohou. Jejich stanovy jim totiž nedovolovaly konati takové dílo. Do kláštera odcházeli lidé ze společnosti, aby se starali o vlastní dokonalost a spásu a aby, uzavření v klášterních zdích, unikli nebezpečí hříchu.

~~A tu vzniká v myslí svatého Dominika~~ geniální myšlenka: Otevřít brány

klášterů a učinit z uzavřených mnichů apoštoly. Řeholníci už nebudou jen hořet pro Krista, nýbrž také svítit na cestu druhým. Dalo to hodně práce, než mu papež potvrdil jeho řád. A tak vznikli dominikáni.

DO ČTYŘ ÚHLŮ SVĚTA.

Krátce po založení řádu rozesílá svatý Dominik první hlouček prvních bratří do všech zemí. Jejich výbava byla prostá: Bez peněz a bez zásob, s knihami v ranci a s holí v ruce. Pro Dominikovy syny byla každá země malá a všechny hranice těsné. Jejich domovem bude celý svět. Přidávají se k nim noví a noví bratří skoro ze všech národů. Pilně studují, jak jim to kladl na srdce jejich Otec, a pro svou učenost jsou voláni, aby vyučovali na nejslavnějších universitách. V krátké době si získávají náklonnost studentů. Mladé lidi mocně strhuje jejich nezištná láska k pravdě, bez postranních zájmů, na rozdíl od tehdejších profesorů, kteří často přednášeli jen pro vlastní slávu a hmotný zisk. Veliký počet studentů i profesorů vstupuje do řádu. Zprávy o tom jsou přímo neuvěřitelné. Někdy ani nestačily hábity pro nové bratry.

Z dominikánského řádu vycházejí slavní vědci, svatý Albert Veliký a svatý Tomáš Akvinský, největší myslitel, jaký kdy žil na zemi. . .

ŽIVOT V KLÁŠTEŘE.

Řehole je cesta, která vede křesťana k nejušlechtlejšímu a nejšťastnějšímu životu. Takový život si ovšem žádá kus velkomyslnosti. Kdo chce být důsledně dobrý, musí umět něco vynaložit, něčeho se zříci. Není ovšem třeba lekat se. Koho si Bůh vyvolí k takovému dokonalému životu, toho už vede pevnou rukou bezpečně k cíli. Bylo by to slabošství, kdyby se člověk vzdal vyhlídky na takovou budoucnost.

Jádrem řeholního života jsou tři sliby: chudoby, čistoty a poslušnosti. Vznešený úkol řeholníka vyžaduje úplnou vnitřní svobodu. Jistě znáte, jak vznikají cyklistické rekordy. Závodník odmontuje s kola všechno, bez čeho se může obejít, aby se zbavil každé přítěže. Ze stejných důvodů zakřivuje konstruktér do aerodynamických tvarů závodní automobil, aby měl při jízdě co nejmenší odpor vzduchu. Podobně řeholní sliby zbavují člověka všech překážek na přímé cestě za Bohem a za jeho vůlí. Podobají se kouzelným botám z pohádky, s nimiž každý, kdo je obuje, dělá sedmimílové kroky.

S řeholními sliby těsně souvisí pospolitý život v klášteře. Bratří tvoří jedinou rodinu. V ní jsou si všichni rovni, všichni dostávají stejně všechno, co potřebují, nikomu se nedává přednost před jiným. Každý pracuje podle svých sil, jeden jako představený kláštera, jiný jako profesor misionář anebo student a jiný zase jako kuchař anebo obuvník. Nadanější nebo ten, kdo má

to není letecký snímek,
jenom pohled s kostelní
věže do nádvoří na-
šeho kláštera v Olo-
mouci

viděli jste už bílé bratry?

významnější úkol, nepyšní se a nepohrdá ostatními spolubratry. Všechny spojuje vzájemná láska. Radost nebo zármutek jednoho je radostí nebo zármutkem všech ostatních. Jeden druhého povzbuzuje k dobrému, pomáhá mu v těžkostech, nadanější se rád věnuje jiným, méně nadaným, potřebují-li jeho pomoci. Klášter je pro mnicha teplým domovem a pevným hradem, který je mu bezpečnou záštitou.

Zdar celé komunity závisí tak na ochotné spolupráci a solidaritě každého člena.

JAK TO U NÁS ZAČÍNÁ.

Jednoho dne zazvoní kdosi u klášterní brány v Olomouci. Bratr vrátný vyhlédne okénkem a uvidí mladého muže s kufříkem v ruce, na jehož tváři je vidět rozpaky a nesmělost. Žádá o přijetí do řádu. Třebaže se už pevně rozhodl, přece mu možná něco zůstalo v podvědomí z chmurných povídek o pohřbeném mládí v zatuchlých klášterních kobkách. Avšak první rozhovor s otcem magistrem (představený nových bratří) nadobro zaplaší všechny ty nevábné představy...

Toho nového je teď najednou tolik.

Asi za osm dní, které utečou jako voda, klečí kandidát u oltáře před otcem převorem; ten mu svléká kabát a dává mu místo něho bílou uniformu, řeholní hábit. Teď se už nebude lišit od ostatních bratří. Přitom dostává nové jméno. Je to trochu nezvyklé, když člověk po prvé vykročí v hábitě...

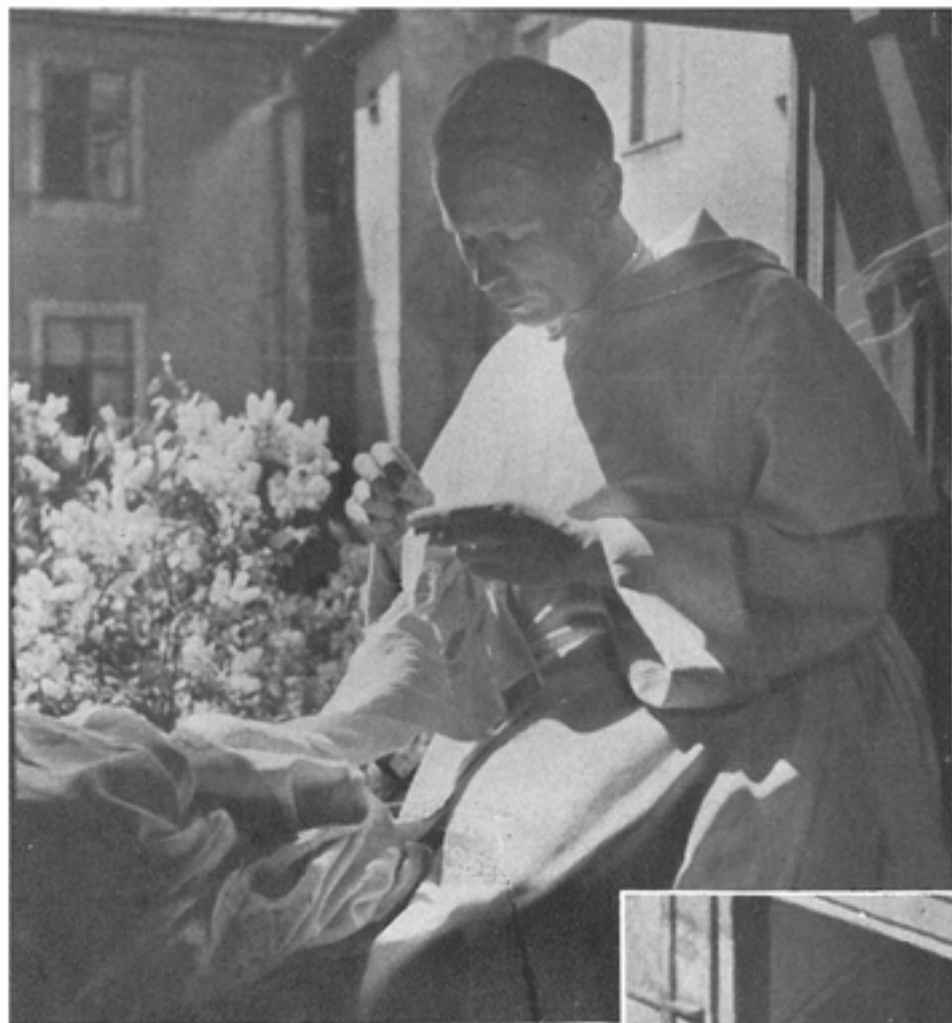
Pro celou řeholní rodinu je tento obřad, kterému se odborně říká oblačka, radostným a pohnutým okamžikem. Bratři zpívají Bohu na poděkování, a potom nového bratra srdečně vítá každý zvlášť. Tak se začíná noviciátní rok. Je to rok šťastný. Novicové, to je hlouček mladých hochů, bez starostí, se smíchem stále na krajíčku. Jsou to takové řeholní děti. Klášter je pro ně novým, neznámým světem, který krok za krokem odkrývají jako neznámou zemi. Jejich nezkušenost a neobratnost přispívá k veselí ostatních. Vyvolávají u starších bratří otcovské city a každý vzpomíná na vlastní noviciát. V tomto zkušebním roce má novic poznat řád a řeholní život. Má tolik klidu, o jakém se mu nikdy nezdálo, a tak může dobře poznat sám sebe a vyzkoušet, hodí-li se pro povolání řeholníka. Proto také přerušil z největší části styk se společností, v které dosud žil.

Jeho den je přesně rozdělen. Nejvíce času věnuje modlitbě. Ve své cele se často obrací k Bohu, který ho sem přivedl podivuhodnými cestami, když se nejméně nadál. Při společné chórové modlitbě hodinek, jež se skládají hlavně ze žalmů, písní vdechnutých Bohem, prosí za lid Boží a za celé lidstvo, za přivedení odloučených křesťanských bratří do jednoho království Kristova, za bloudící, za všechny, kdo nějak trpí a za ty, na které nikdo modlitbou nepamatuje. Tehdy se šíří jeho duchovní obzor, jeho bratry se stávají všichni lidé. Stále více je připoutáván k Bohu a zároveň také ke všem, kteří jsou znaveni pod svými břemeny a potřebují přímluvy. Myslí

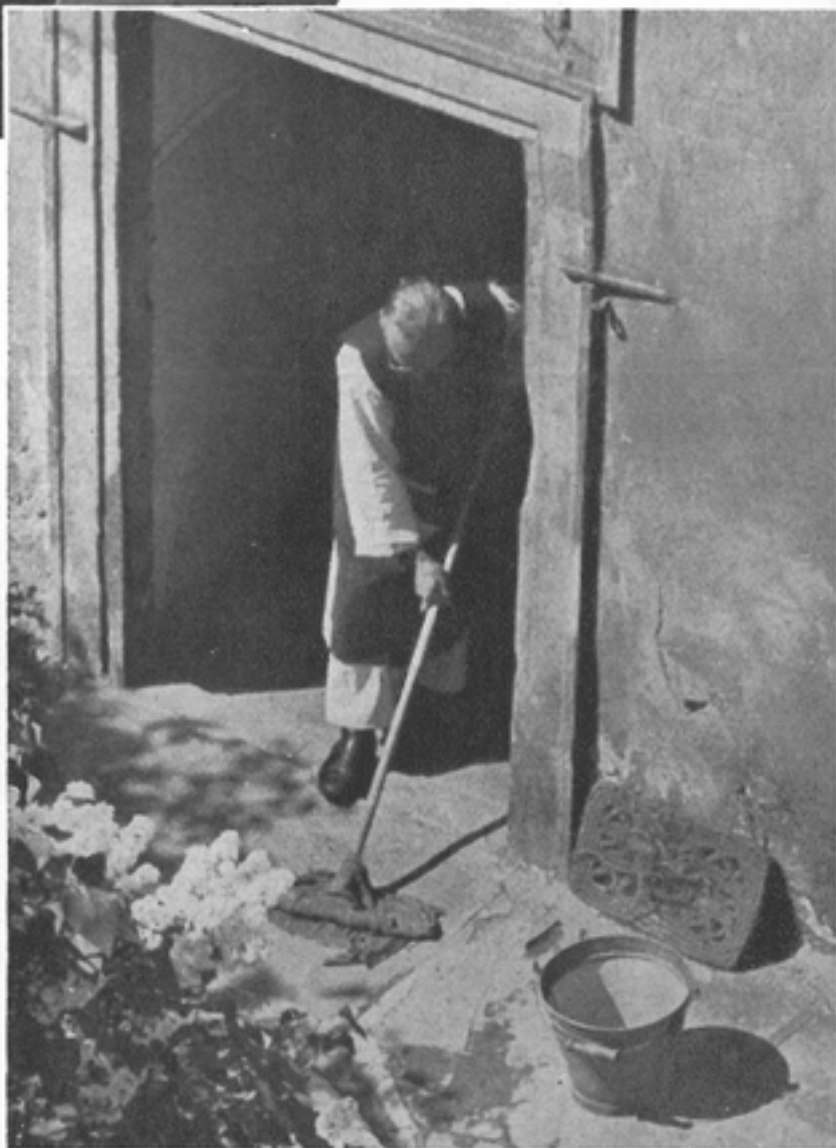

s řeholními sliby těsně souvisí pospolitý život v klášteře, bratří tvoří jedinou rodinu

náš hábit bývá častým
praním chatrný a zá-
platovaný

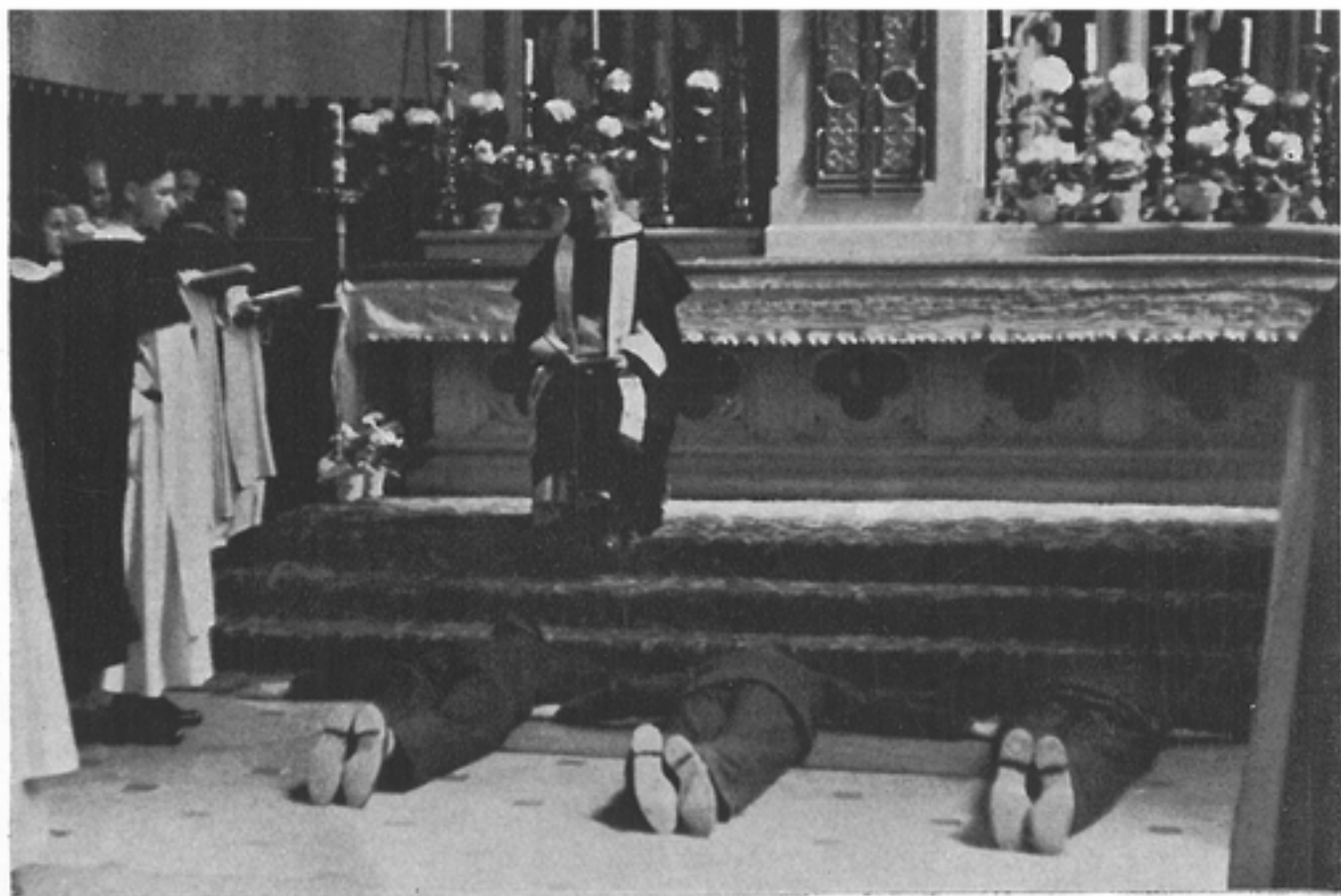

domácí práce si
děláme sami

skrovný oběd se začíná a končí modlitbou

kandidáti žádají
u stupňů oltáře o při-
jetí do řádu; to se děje
oblečením řádového
roucha

při rozjímání ve sva-
tých Písmech roste no-
vicovo poznání tajem-
ství Božích

v době oddechu hrají
bratři novici odbíje-
nou, stolní tennis a p.
a občas tráví celý den
v přírodě

i na ty, které zanechal doma; jsou mu dražší než kdy jindy, je jim blíže než dřív. I proto šel do kláštera, aby pro ně více vykonal.

Při rozjímání se svatým Písmem, knihou knih, roste jeho poznání tajemství Božích. S božských výšek se mu jeví pozemský život v novém, jasnějším světle. Poznává, jak Bůh řídí všechny události s velikou moudrostí a zároveň s pozornou láskou ke každému stvoření.

V noviciátním zkušebním roce si bratři také zvykají zachovávat přesně a důsledně klášterní předpisy, z nichž je hlavní zákon o mlčení v předepsaných dobách.

Ve volné chvíli, která mu zbude, může bratr novic pokračovat v hudbě, učit se řečem a podobně.

Ale člověk nemá jen duši, má i tělo. Budoucí bojovník Kristův musí být zdravý, a proto je třeba pohybu, výletů, sportu. Řeholník musí být též otužilý, nesmí se bát námahy, zimy ani horka. V době oddechu hrají bratři novici odbíjenou, stolní tennis a p., a občas stráví celý den v přírodě.

Rok se sejde s rokem, a náš novic klečí opět před otcem převorem. Osvědčil se a řeholní život se mu zalíbil. Proto skládá do převorových rukou první řeholní sliby, tentokrát na tři roky.

S KNIHOU V RUCE.

Noviciátní idyla je ta tam a nyní nastává pro bratra, teď už bohoslovce, těžká práce — studium, nejdůležitější část dominikánského života. Po sli-bech dostane bratr bohoslovec školní index a je úředně zapsán jako posluchač na našem učilišti. Denně ho vidíte, jak spěchá ráno do učebny. Po roce výhradné modlitby spojuje nyní modlitbu se studiem. Tři roky studuje filosofické obory a potom se ponoří do studia theologie. To zase trvá čtyři roky. Na řádovém učilišti se mu dostane všestranného vzdělání. Studuje logiku, psychologii, přírodní filosofii, metafysiku, noetiku, dějiny filosofie, sociologii, etiku, právní filosofii, národní hospodářství a hlavně Písmo a všechny obory theologie. Bohoslovcův život je dokonale uspořádán, aby se v té době bratr student dobře vyzbrojil a co nejvíce získal. Vzdělanost je rozlehlá a bohověda je obsáhlá, a tak je se co činit, aby člověk udržel krok s dobou. Naše škola se trochu liší od školy, jak jsme ji zakusili na gymnasiu. U nás není dření na známky, každý studuje z vlastního přesvědčení, zájmu a z vlastní odpovědnosti. Zvláštní ráz dodává řádovému studiu cvičení ve vědecké polemice, které se koná každý měsíc. Často bývá zápal odpůrců tak živý, že posluchači mají podívanou neméně poutavou než diváci při utkání v šermu.

Veliká péče se věnuje přípravě na kazatelství, které je vlastně osobité a první zaměstnání dominikána.

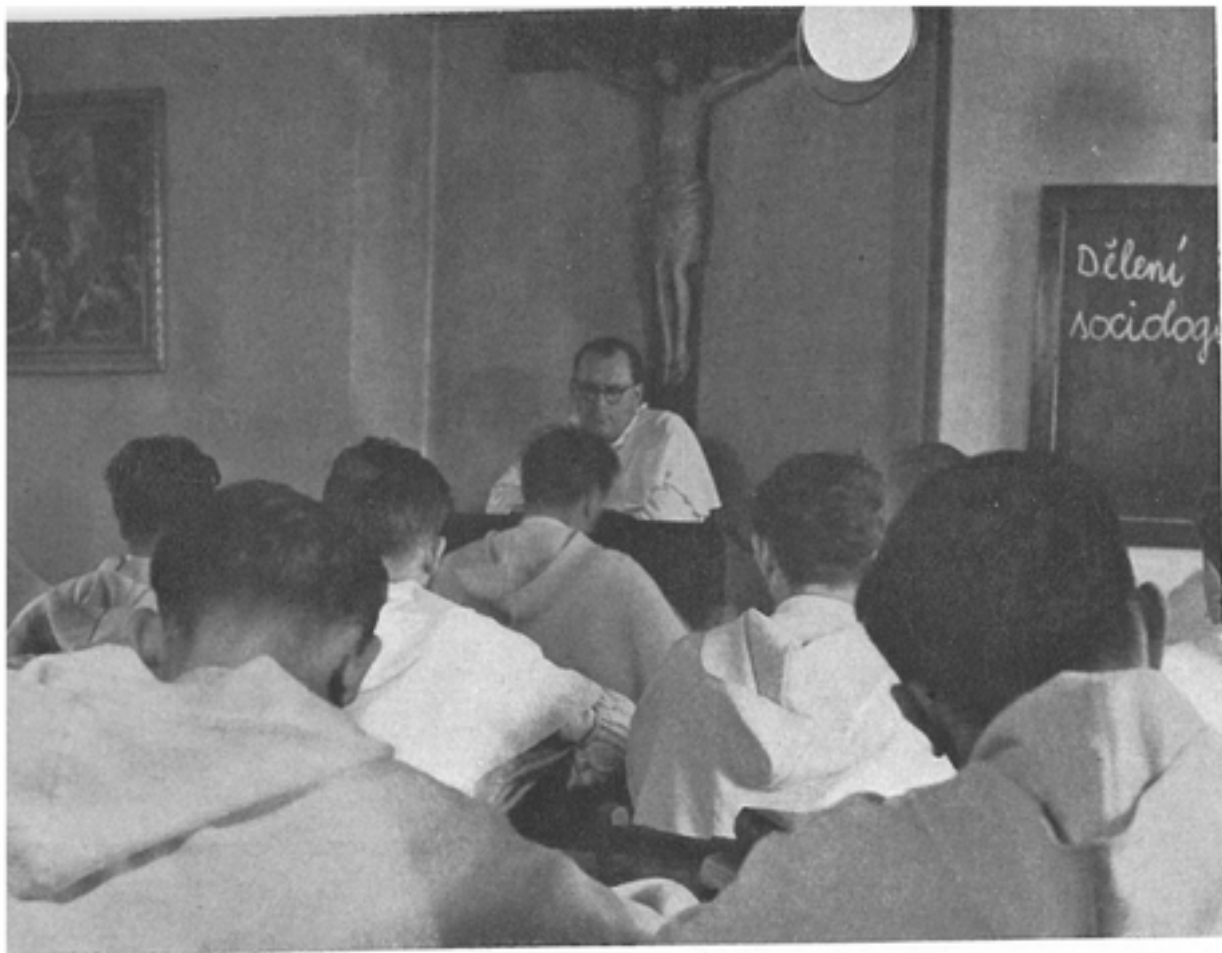
Jak stojí v našich Stanovách, je slavná služba Boží jedním z hlavních pilířů našeho života. Denně zpíváme část hodinek a svatou mši v starobylém gregoriánském chorálu.

jak stojí v našich Stanovách, je slavná služba Boží jedním z hlavních pilířů našeho života

dominikánský bohoslovec studuje tři roky filosofické obory a pak se ponoří do studia theologie; ta trvá čtyři roky

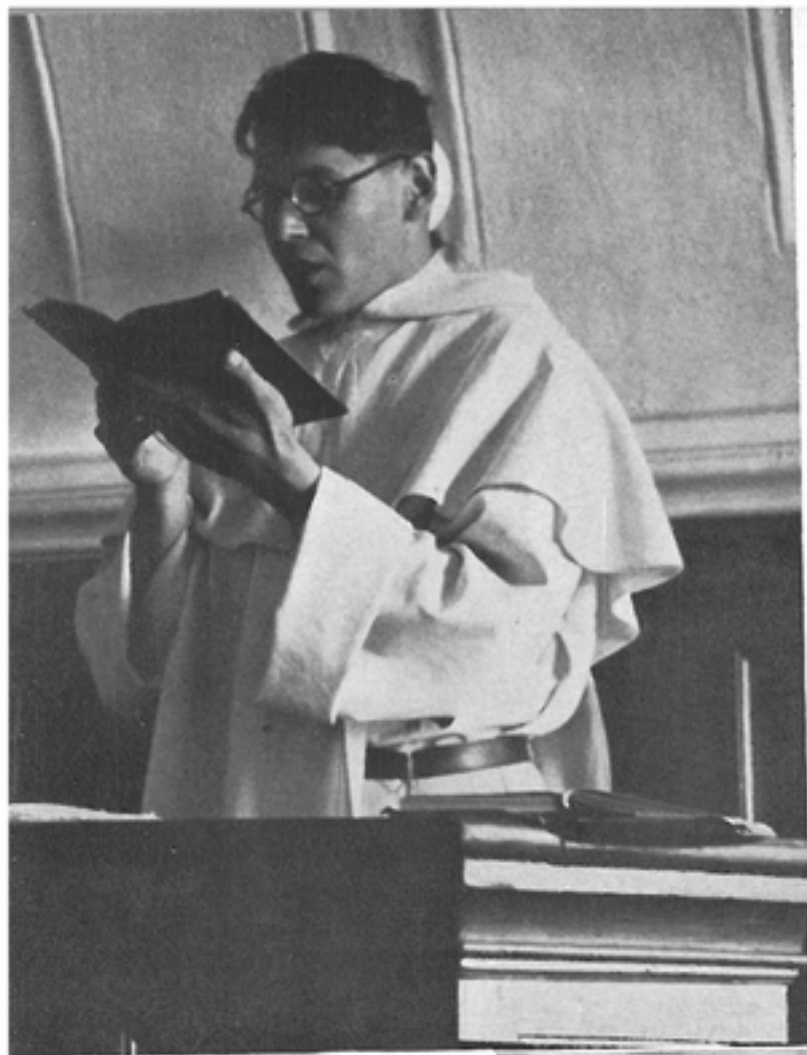

na řádovém učilišti se dostane mladému dominikánu všestranného vzdělání

každé studium vyčerpává, a proto je zapotřebí rozumné životosprávy
a častějšího osvěžení

veliká péče se věnuje přípravě na kazatelství, osobitě a první zaměstnání dominikána

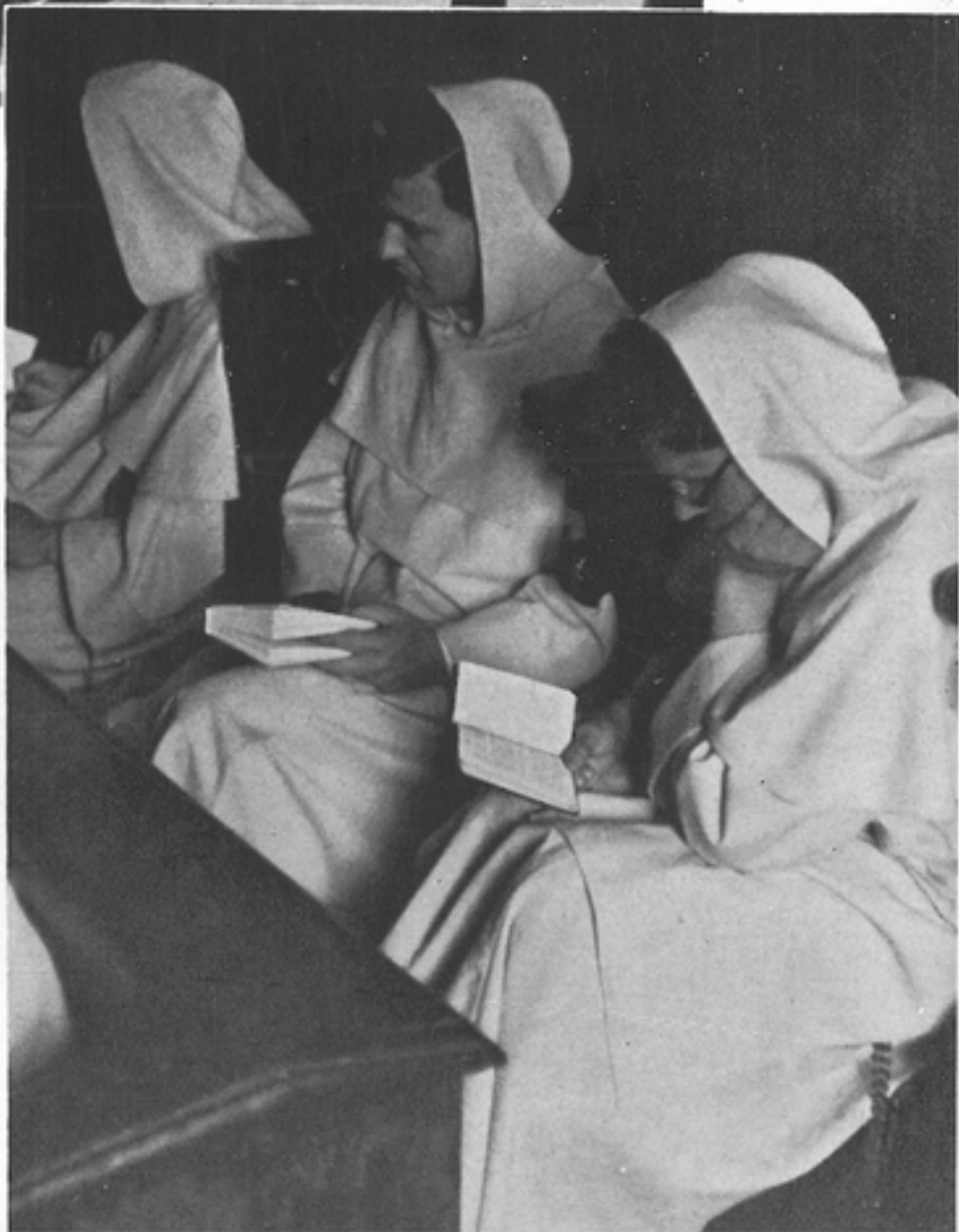
nemáme sice peněz, abychom jezdili do hor, ale i v blízkosti kláštera se najde dobrý terén

stále více je bratr připoutáván k Bohu a zároveň i ke všem lidem, kteří jsou znaveni pod svými břemeny a potřebují přímluvy

denní rozjímavá modlitba je řeholníkovi tak potřebná jako chléb

liturgický zpěv se musí pečlivě nacvičit

kněžská práce si žádá otužilého a odolného těla; proto táboříme o prázdninách v lese pod stany nebo trávíme prázdniny na venkově

To ještě není všechno. Je třeba i tělesné práce, protože u nás nemáme služebníků. Každý si musí uklízet, štípat dříví, topit atd. sám. . .

Každé studium vyčerpává, a proto je zapotřebí rozumné životosprávy a častějšího osvěžení. Pěstujeme proto turistiku, ploveme, hrajeme míčové hry. Provádíme i vodní turistiku. V zimě zase lyžujeme a sánkujeme. Kněžská práce vyžaduje otužilého a odolného těla, a proto táboříme o prázdninách v lese pod stany nebo trávíme prázdniny na venkově. Vypomůžeme též při žňových pracích, kácíme stromy a jinak pomáháme v lese.

Ale ani uprostřed lesů nejsme méně blízko Bohu než v klášteře, vždyť si nosíme Boha všude s sebou. V táboře pokračuje náš liturgický život, naše modlitby a rozjímání s novou vroucností a svěžestí. Nikdy k nám příroda tolik nemluvila, nebo spíše nikdy jsme tak nerozuměli jejímu hlasu, jako když jsme omyti koupelí noviciátního roku.

Ale i nejlepší sladkosti se časem přejedí a člověk zatouží po černém chlebu. A tak se ke konci prázdnin už zase těšíme na svou celu a na své knihy. Vracíme se však domů prozáření sluncem, očleháni větrem a s radostí v srdci.

Takový je život našeho bohoslovce. A při tom všem je nejpěknější, že jsme stále spolu: Spolu při modlitbě, spolu při práci i při hře.

NASTÁVAJÍ ŽNĚ.

Ještě několikrát rozkveté šerík v kvadratuře a rovněž tolikrát usadí se špačci v klášterní zahradě, a bratr klerik se již připravuje na kněžské svěcení. Je to vyvrcholení bohoslovceva života a zároveň začátek práce o Boží sklizni. Dostává se mu podílu v kněžství jediného Velekněze Ježíše Krista a je přijat mezi budovatele jeho království. Jeho úkolem je nyní osvobozovat lidi ode všeho, co jim brání dostat se k světlu božského poznání. Zlo nespí. Koho z nás na příklad dnes netísí nezáměr o Boží věci, odcizení lidí navzájem, nedostatek vzájemné důvěry, násilnictví, kořistnictví, honba za kariérou všemi možnými nečestnými prostředky! Všichni dobří lidé se hrozí, když vidí skoro všeobecnou nedůvěru k mravnímu řádu. Tolik lidí je přesvědčeno, že nelze v životě obstát, aniž člověk přestupuje Boží zákony! A proto musí dominikán denně znovu a znovu bojovat, aby Kristův pokoj mohl opět zavládnout lidem.

Po skončení studií na domácím učilišti dostává každý bratr podle svých schopností a zájmů určitý hlavní pracovní úsek. Jeden bude lidovým misiónářem, jiný může hlásat osvobozující Kristovu pravdu v Indii nebo v Brazílii za dalekými oceány. Druzí zase budou přednášet na našem učilišti řádovém nebo na vysokých školách. Jiní se věnují studující mládeži, především akademické. Ani na junácké hnutí se nezapomíná.

Značná část dominikánů u nás se věnuje duchovním obnovám farností (lidové misie). Čas od času si totiž zavolají duchovní správci dva i více dominikánů, aby osvěžili náboženský život věřících. Je to práce velmi namá-

novosvěcenci se dostává podílu v kněžství jediného Velekněze Ježíše Krista a je přijat mezi budovatele jeho království

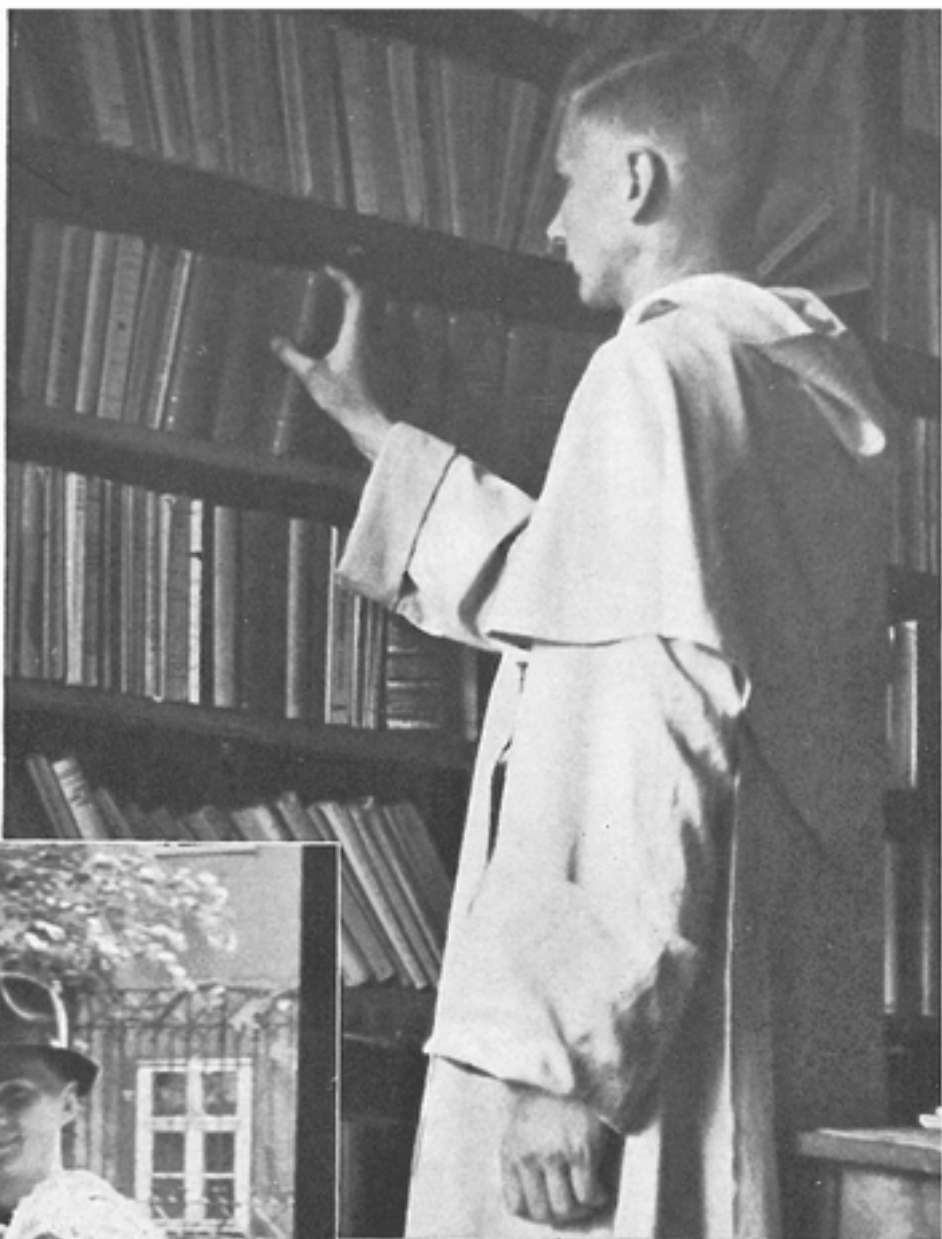

havá, misionář bývá v kole od časného rána do nočních hodin. Dvakrát denně mívá kázání, a to zvlášť pro mládež, pro dělnictvo, pro ženy atd., navštěvuje nemocné, zpovídá mnoho hodin a večer koná ve vzdálenějších přífařených obcích přednášky s diskusí a odpovídá při ní na otázky, které lidi nejvíce zneklidňují. (Jak mu nyní prospívá, že jako bohoslovec svědomitě studoval!) Dominikánský řád má však také misie mezi nekřesťanskými národy, a to skoro po celém světě. Být misionářem v zámoří patří k nejčestnějším úkolům, které si však také zároveň žádají největších osobních obětí. Působení v zámořských misích je touhou všech, kteří chtějí svou lásku k Bohu a k duším projevit nejvelkomyslněji.

Také pohraničí, živá rána na národním těle, žádá si mužů silných a krajně obětavých.

Nábožensky nejvíce strádající vrstvou jsou u nás dělníci. Útlak po celá desetiletí učinil je nedůvěřivými ke každému, kdo má vzezření „pána“, a proto duchovní. iakožto příslušník duševně pracující vrstvy, má velmi nesnadnou

ani po skončení bo-
hosloví neodkládá
dominikán knihu a
nepřestává přemítat
o svatých pravdách

nadaní bratři jsou posíláni na stu-
dia na universitu, odkud si při-
nášejí doktorský diplom

čas od času si povolají duchovní správci dominikány, aby jim přišli osvěžit náboženský život věřících lidovými misemi

zpověď je velikým dobrodiním; vrací lidem radost, kterou mnohdy po léta neznali — radost z čistého svědomí

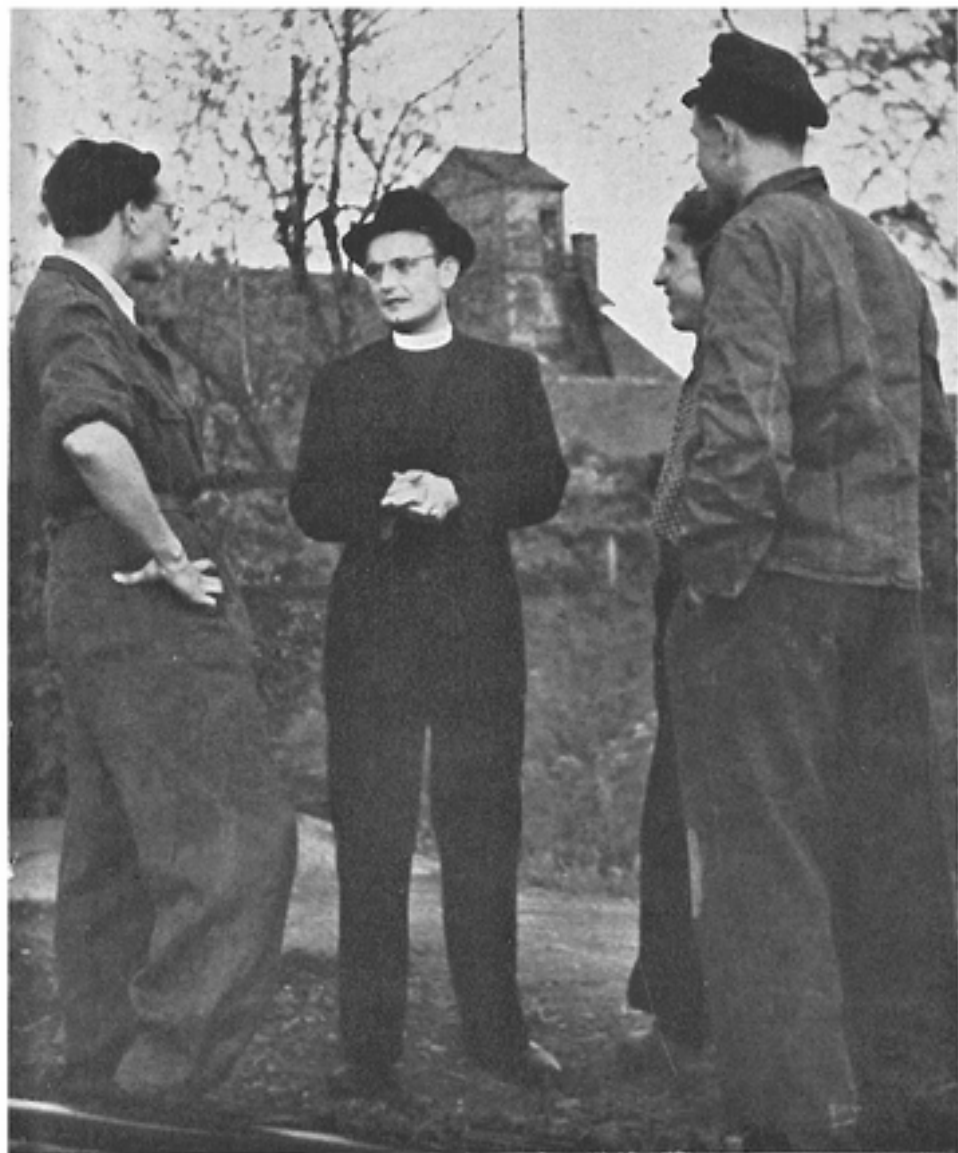

jako v dávných dobách i dnes považují dominikáni za svůj vlastní úkol službu posluchačům vysokých škol

dominikán musí být také redaktorem časopisů, spisovatelem a vydavatelem

dělník dvacátého sto-
letí nerozumí půvabu
řeholního roucha, po-
svěceného samým za-
kladatelem, proto je
často třeba k němu
přicházet v občan-
ském oděvu

mezi dětmi nevystačíme
s theologickými vědo-
mostmi, je třeba, aby
je člověk měl vskutku
rád a uměl se k nim
snížit

cestu k jejich srdci. Avšak křesťanská láska je vynalézavá, a dnes už s radostí můžeme pozorovat první plody nesnadné práce na této části vinice Kristovy.

Mnoho otců věnuje se mládeži. Tady je zejména zapotřebí pružnosti a přizpůsobivosti. Takový duchovní dovede žít docela podle chlapeckých tužeb: spí na zemi, vaří si v kotlíku svůj oběd a vyzná se ve všem, co hochy zajímá, a to všechno proto, aby mohl denně v skautském táboře shromáždit své děti kolem polního oltáře pod rozložitým smrkem... Šel za dušemi nejdál, jak mohl, nečekal v poloprázdném kostele, až přijdou.

Svatému Pavlovi stačilo ústní vyučování Božímu slovu. Čtrnáct listů — toť vše, co napsal. Dnes máme trochu jiné poměry. Největším prostředkem šíření pravdy se stává stále více tisk. Dominikán musí být také redaktorem časopisů, spisovatelem a vydavatelem. V tiskárně je jako doma. Čeští dominikáni mají vlastní nakladatelství a před válkou vydávali šest časopisů (nyní pro nedostatek papíru vydáváme prozatím tři).

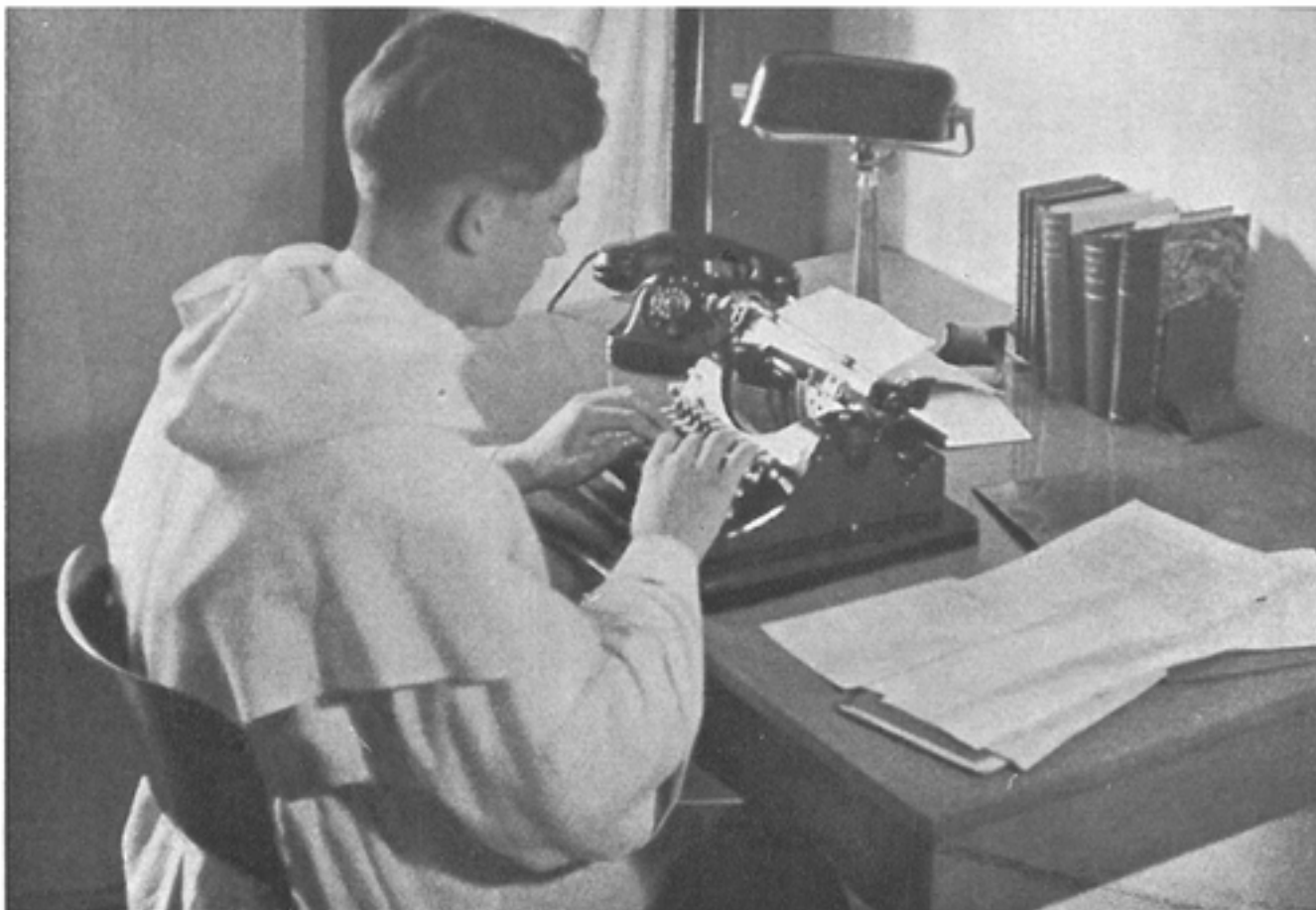
Jako v dávných dobách, i dnes považují dominikáni za svůj vlastní úkol službu posluchačům vysokých škol. Pořádají pro ně Vyšší náboženské kursy, Náboženské týdny. Akademické týdny, studijní kroužky, prázdninové konference a pod. Otcové určení k takovým úkolům a vůbec k vědecké dráze jsou posíláni na další vysokoškolská studia do ciziny, především na řádové university. Je jich po světě mnoho. Nejproslulejší jsou řádová universita Angelicum v Římě, universita v Etolles u Paříže, filosofická fakulta v Chicagu, theologická ve Washingtonu, universita ve Fribourgu ve Švýcarsku atd. V Manille na Filipínách vedou otcové dominikáni všechny vysoké školy (nejen universitu, nýbrž i vysoké školy technické).

Málokdo ví, že naše Karlova universita v Praze vznikla z řádového dominikánského učiliště. R. 1347 si totiž vyžádal Karel IV., aby dominikánské učiliště v Praze bylo povýšeno na vysoké (Studium generale). To byl základ pražské university, která začala existovat 1348.

Avšak pro dominikána se studium nekončí doktorátem. Má-li druhým bohatě rozdávat pravdu, musí se jí znovu a znovu naplňovat. A tak celý život neodkládá knihu a nepřestává přemítati o svatých pravdách. Proto pravý dominikán nikdy nezestárne. Zůstává duševně stále mlád, rozumí bolestem nových generací a dovede je léčit s jemným soucitem. Jeho zbožnost a jeho láska nebyly by tak svěží, kdyby se denně nevracel k duchovním pramenům. *Bez záštity kláštera a bez společnosti bratří, bez knihy a bez rozjímání byl by dominikán jako ryba na suchu.* První jeho povinností je tedy vlastní duchovní život.

SKRYTÝ SPOLUPRACOVNÍK.

Bohoslužba, studium a apoštolská práce zaměstnávají naše kněze v takové míře, že jim nezbude času ani sil pro domácí práci. Jen proto se mohou cele věnovat práci na výstavbě království Božího, že mají doma skromné, nenáročné pomocníky, kteří se pečlivě starají o všechny hmotné potřeby

největším prostředkem v šíření pravdy se stává stále více tisk

náboženské přednášky mají poskytnout hlubší poučení především intelektuálním vrstvám

bratři laici jsou právě tak řeholníci jako bratři kněží, jenže slouží Bohu
jiným způsobem

komunity. Říká se jim bratři laici. Jsou právě tak řeholníky jako bratři kněží, jenže slouží Bohu jiným způsobem. Jedni mají na starosti šaty a obuv, jiní vaření, jiní zahradu, některý bratr obstarává telefonní službu ve vrátnici, jiný zastává čestný úkol kostelníka, jiný opět koná kancelářské práce v našem nakladatelství, atd. atd. Avšak i tito bratři jsou apoštoly. Vždyť modlitbami a prací zasvěcenou Bohu svolávají požehnání na dílo svých spolubratří kněží. Za bratra laika se zpravidla hlásí mladý muž vyučený některému řemeslu; není-li vyučen, často ho posílá řád do učení.

DRUHÉ DVĚ VĚTVE NAŠEHO ŘÁDU.

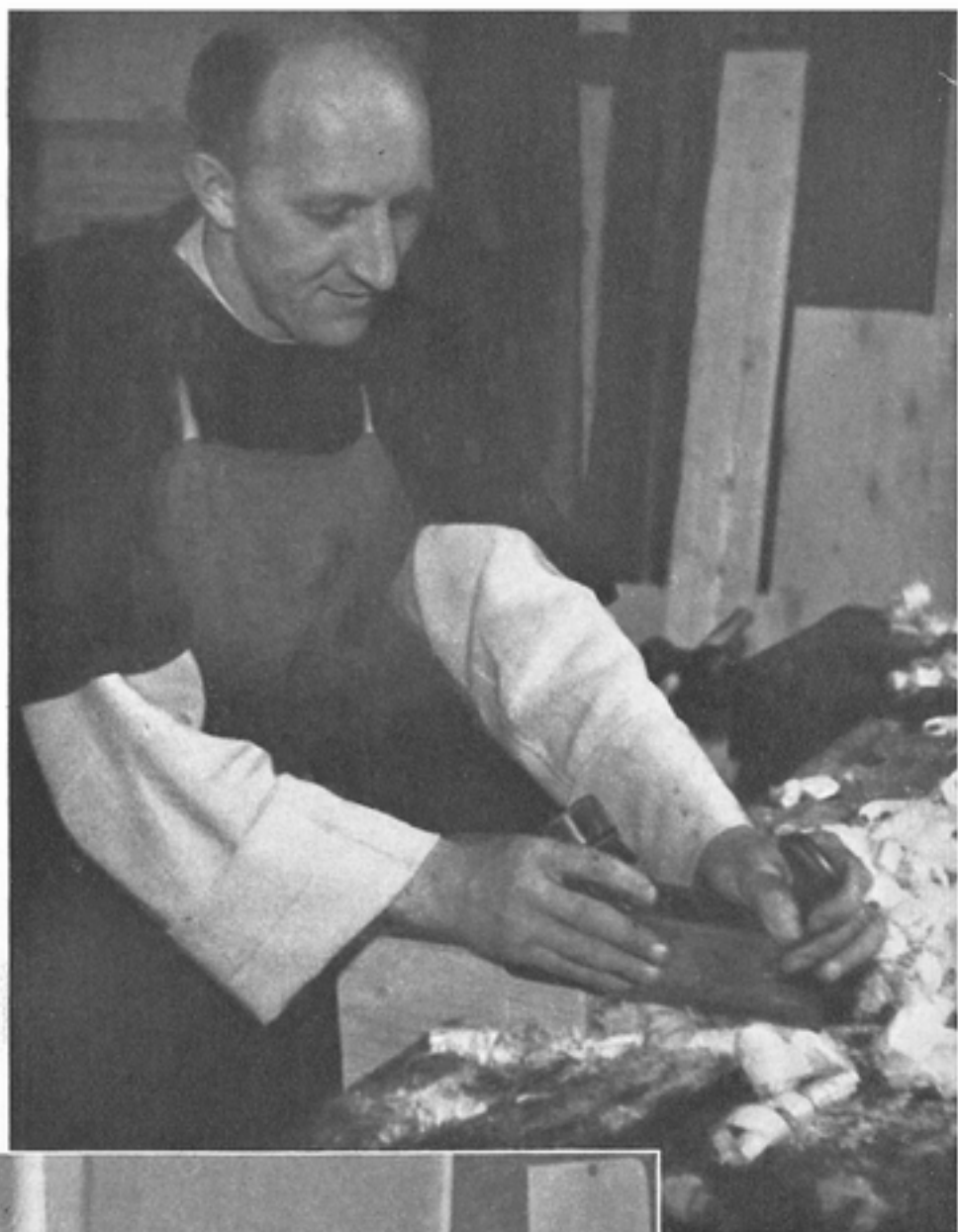
Kromě mužské řeholní společnosti, které se také říká „První řád dominikánský“, založil svatý Dominik ještě dvě větve svého řádu. Povíme si tady něco o tak zv. Třetím řádu.

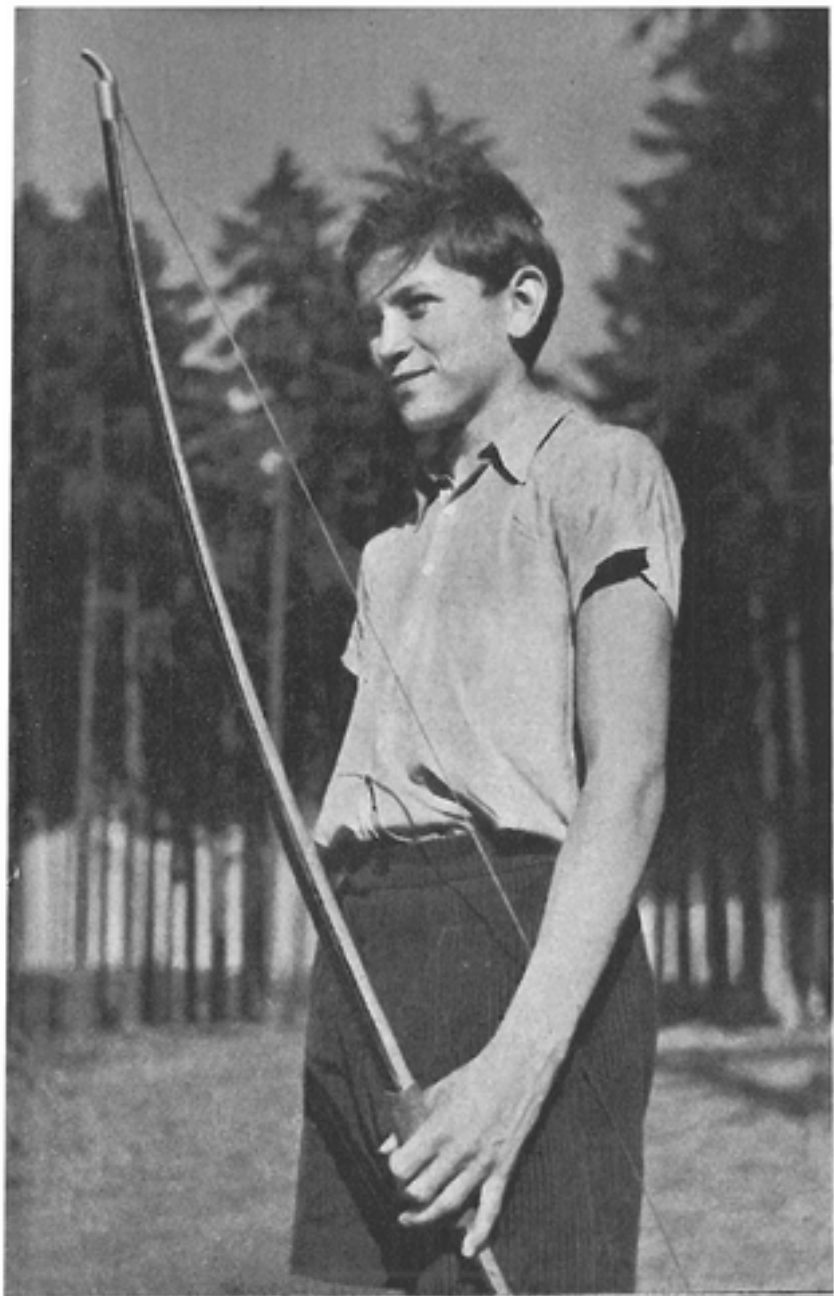
Sv. Dominik se setkával s mnoha šlechtnými lidmi, kteří by se rádi zúčastnili jeho boje za vítězství Kristovy pravdy, kteří však měli rodiny anebo

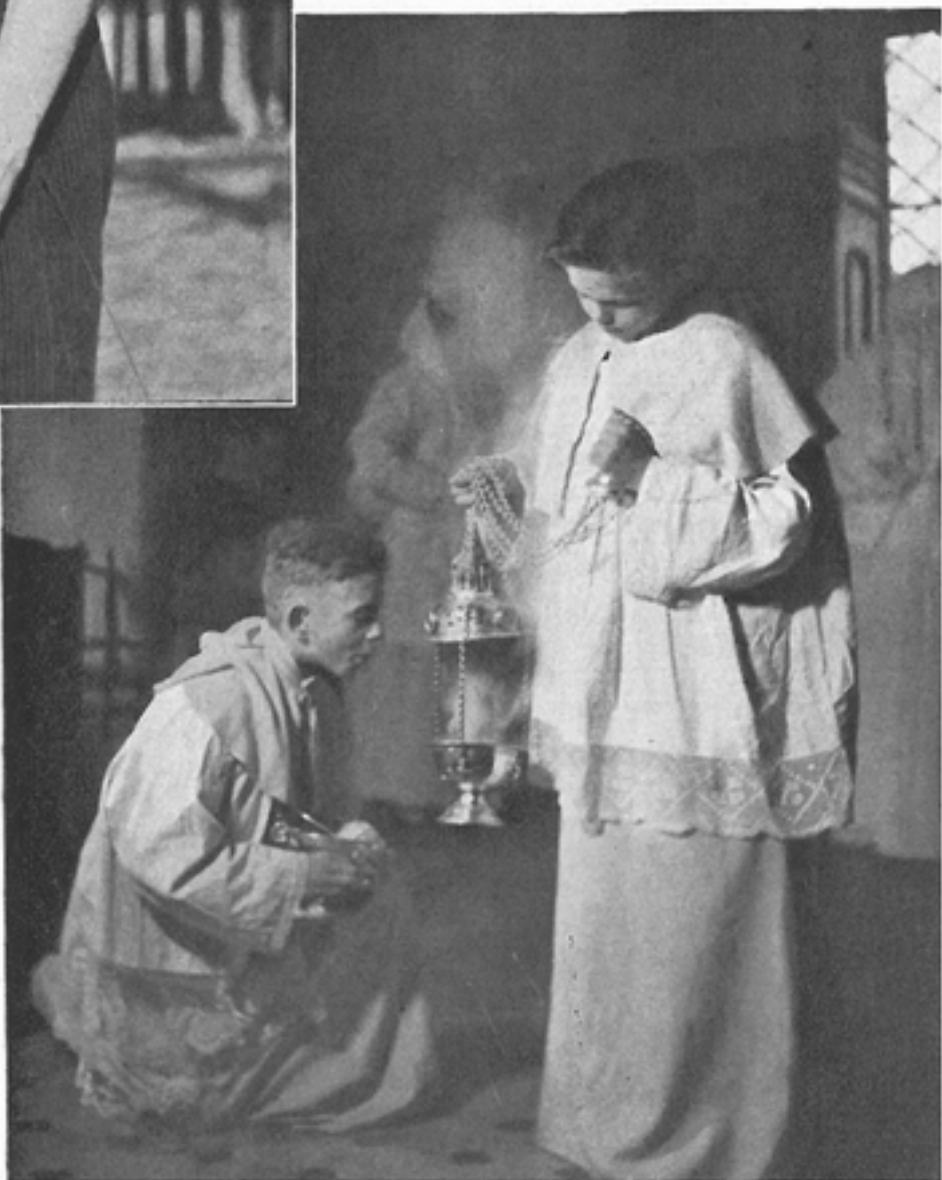
klášter je soběstačná společnost, máme i krejčího mezi sebou

i náš bratr truhlář
a bratr vrátný jsou
apoštoly, vždyť mo-
dlitbami a prací za-
svěcenou Bohu svo-
lávají požehnání na
dílo svých spolubra-
tří kněží

naši nejmladší bratříčci

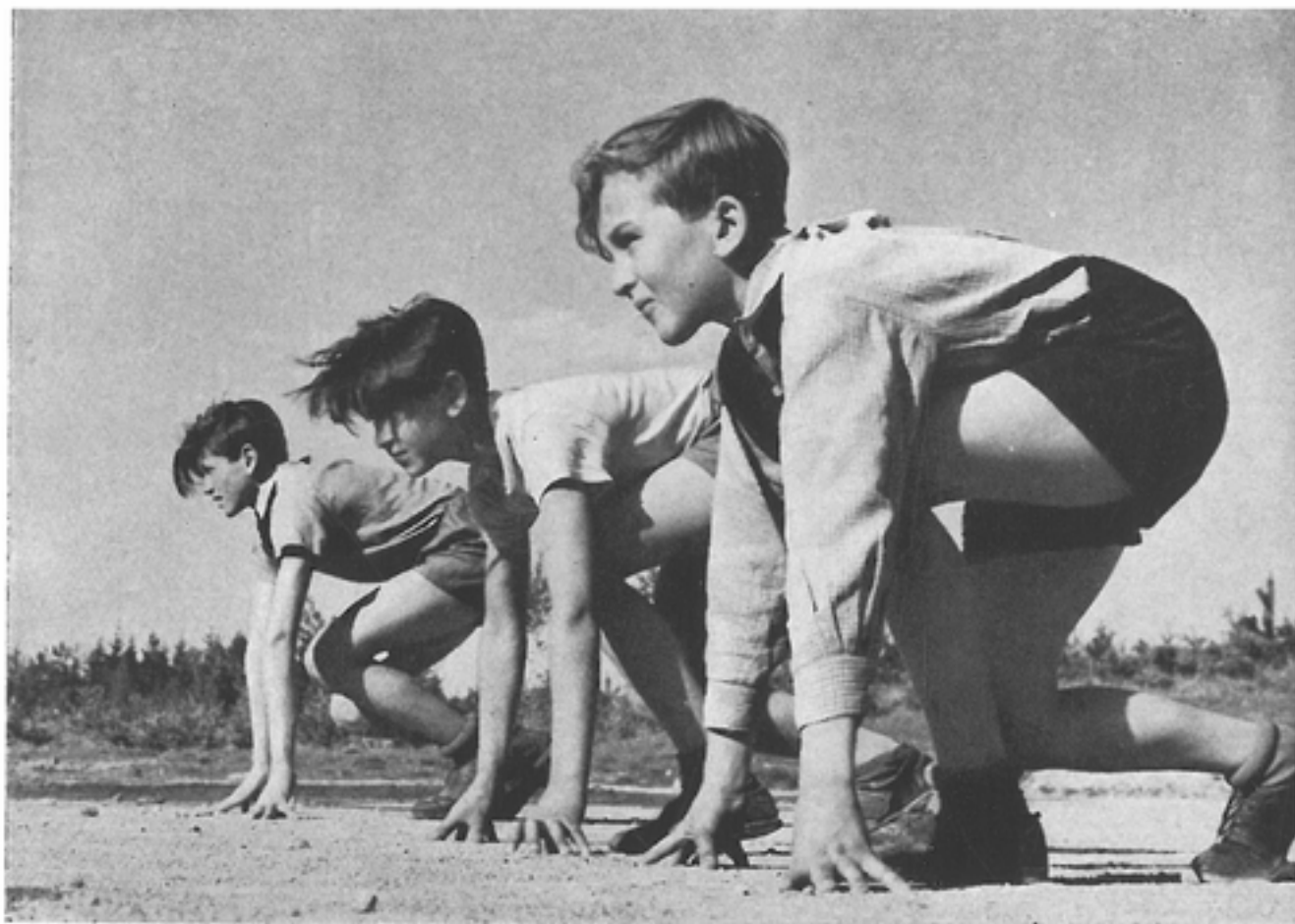
z jiných důvodů nemohli vstoupit do dominikánského kláštera. Ani jim nemělo být odepřeno stát se členy velké dominikánské rodiny. Svátý Dominik je přiřčenil k oběma dosavadním svým řádům jako dominikánský Třetí řád. V něm se stali účastni všech duchovních výhod a darů. A nejen to, členové Třetího řádu měli pomáhat svým spoluobčanům k dokonalejšímu poznání pravé víry — každý ve svém okolí. Mezi jinověrci měli často více důvěry než kněží, kteří byli mnohdy nenáviděni jakožto úřední představitelé svaté Církve. Toto zřízení trvá podnes. Do Třetího řádu dosud vstupují manželé, mladí lidé a všichni, kdo se necítí voláni k strmé cestě klášterního života, avšak okouzluje je myšlenka svatého Dominika. Zapojují se do velkého společenství modlitby a práce Dominikova řádu. Zvláštní místo v Třetím řádu má mládež akademická, která vyžaduje zvláštní, odlišné péče.

NAŠI NEJMLADŠÍ BRATŘÍČCI.

Nesmíme zapomenout ještě na náš juvenát, domov pro chlapce, kteří by se jednou rádi stali dominikány, bude-li to vůle Boží. Bydlí pospolu pod vedením mladého kněze, který má rád hochy a rozumí jim. Studují gymnasium a žijí jinak jako ostatní chlapci. Hrají si, sportují, baví se svými koníčky. Jejich představený je jim starším přítelem; v našem juvenátě všichni hoši s ním se zájmem spolupracují. Chlapci tu najdou nejlepší kamarády a nejdružnější prostředí. Druhým domovem se jim stává kostel, kde ministrují a jinak vypomáhají. Jejich představený se varuje každého nucení v jejich náboženském životě. Chlapci se obracejí k Bohu vlastními, chlapecským způsobem a vlastními slovy mu říkají, co mají na srdci. Chceme, aby jejich zbožnost nebyla jen naučeným zvykem, nýbrž rostla z jejich srdce. Dá-li Bůh, dostudují a zůstanou při svém předsevzetí... Jednoho dne zaklepou na bránu a požádají klášterní rodinu, aby je přijala mezi sebe.

studium je v juvenátě tak uspořádáno, aby chlapci pracovali intensivně, byli s učením hotovi

a tak jim zbyl čas i na zábavu

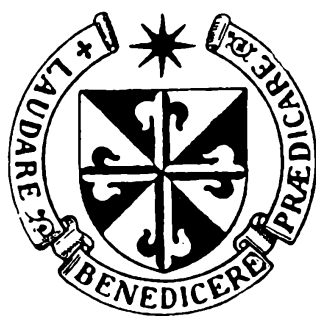
Milý příteli,

ukázali jsme Ti, co jsou dominikáni a jak vypadá jejich život. Líbí se ti? Také my bychom tě rádi přivítali jako bratra a společníka v radostech i námaze.

Ovšem povolání k řeholnímu životu je Boží dar. Člověk, který se dává řádu, neprokazuje Bohu žádné dobrodiní. Naopak, řeholní povolání je velké vyznamenání pro křesťana.

Zapůsobila-li tato brožurka poněkud na tebe, poraď se se svým profesorem náboženství nebo duchovním správcem a vytrvale pros Boha, aby Ti dal poznat svou vůli. Potřebuješ-li nějaké vysvětlení, napiš nám do Prahy na adresu: Provincialát řádu dominikánského, Praha I, Husova 8. Na všechny tvé dotazy ti rádi odpovíme. Těšíme se na shledání, chce-li tomu Bůh!

Také všichni ostatní, kdo chcete více vědět o našem řádu, ať už o Prvním, Druhém nebo Třetím, o dominikánech nebo dominikánkách, anebo o našem domově chlapců, napište na touž adresu!

Adresy na dominikánské kláštery v ČSR jsou tyto :

Praha I, Husova 8. — Jablonné v Podještědí. — Olomouc, Slovenská 14. —
Znojmo, Dolní česká I. — Plzeň V, Jiráskovo náměstí 30. — Uherský Brod,
Mariánské náměstí 61. — Litoměřice, Dominikánské náměstí č. 1. — Košice,
Mäsiarská 6. — Trenčín, námestie sv. Anny č. 1.

CO JE TO DOMINIKÁN? Informační brožura o dominikánském řádu.
Vydala Dominikánská edice Krystal v Olomouci 1948. Vytiskla Unie v Praze.
Snímky pořídil se vzácnou ochotou p. L. Sitenský z Prahy. Superiorum permissu.